

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIA
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.642

Dosar nr.2504/2/2009

Ședința publică de la 3 februarie 2011

Președinte:	X	-judecător
	X	- judec ător
	X	- judec ător
	X	- magistrat asistent

La data de 20 ianuarie 2011 s-a luat în examinare recursul declarat de X împotriva Sentinței civile nr..X. din 24 februarie 2010 a Curții de Apel .X. - Secția a VUI-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 20 ianuarie 2011, pronunțarea deciziei a fost amânată la data de 3 februarie 2011.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de fată;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constata următoarele:

1. Soluția instanței de fond.

Prin Sentința civilă nr..X. din 24 februarie 2010 Curtea de Apel .X. - Secția a VUI-a contencios administrativ și fiscal a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru capătul de cerere privind restituirea sumelor, pe care 1-a respins ca fiind formulat împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă; a admis excepția lipsei de interes a X în ceea ce privește contestarea deciziei pentru sumele de X lei, X lei și a respins contestația împotriva acestor sume ca lipsită de interes; a respins excepția inadmisibilității; a respins în rest acțiunea formulată de X. în contradictoriu cu Agenția Națională a Administrare Fiscală și Autoritatea Națională a Vămilelor, ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această soluție instanța *de fond* a reținut, în esență, următoarele:

Cu privire la excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Agenția Națională de Administrare Fiscală, pe capătul de cerere privind

restituirea sumelor, se retine că această pârâtă nu a incasei; și nici nu are vreo atribuție potrivit dispozițiilor Codului de procedura fiscală (O.G. nr.92/2003), ori potrivit Ordinului nr.1899/2004 și nr.1939/2006 ale M.F.P., astfel că nu există identitate între acest pârât și persoana care poate fi obligată la restituirea, rambursarea drepturilor vamale de import achitate de B.N.R.

În consecință, s-a constatat întemeiată excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei A.N.A.F. pentru capătul de cerere privind restituirea sumelor și a fost respins acest capăt de cerere în contradictoriu cu A.N.A.F., ca fiind formulat împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Referitor la excepția lipsei de interes în ceea ce privește contestarea deciziilor pentru sumele de X lei și X lei s-a constatat că și această excepție este întemeiată, deoarece atâta timp cât prin Decizia nr.X din 31.10.2008 a A.N.A.F. - Direcția Generală de Soluționare a contestațiilor a admis contestația reclamantei pentru suma de X lei, reprezentând accesorii aferente taxelor vamale, iar prin Ordinul de plată nr.X din 20.01.2009 i s-a restituit reclamantei această sumă, iar prin Decizia nr.X din 31.10.2008 a aceleiași autorități s-a admis contestația reclamantei pentru suma de X lei, reclamanta nu mai justifică nici un interes actual pentru contestarea deciziilor pe aceste sume.

S-a mai apreciat de către instanță că nu are nici o relevanță temeiul reținut pentru admiterea contestației și restituirea sumei, atâta timp cât s-a reținut că reclamanta nu datorează sumele respective, iar cu privire la susținerea reclamantei, că ar putea fi prejudiciată în cazul în care ar fi respinsă cererea de anulare a deciziilor, s-a considerat că această susținere nu poate fi reținută deoarece instanța se pronunță și asupra accesoriilor.

Față de cele reținute, s-a admis excepția lipsei de interes a reclamantei în ceea ce privește contestarea deciziilor pentru sumele de X lei și X lei și a fost respinsă contestația împotriva acestor sume ca lipsită de interes.

Referitor la excepția inadmisibilității acțiunii reclamatei se reține că aspectele invocate de pârâta ANAF prin întâmpinare țin de fondul cererii de restituire și nu de admisibilitatea unei astfel de cereri și, prin urmare, a fost respinsă excepția inadmisibilității invocată de pârâta ANAF.

Cu privire la fondul cauzei instanța de fond a reținut că acțiunea reclamantei este neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Reclamanta a solicitat anularea unor decizii emise de Direcția Regională Pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. -- Biroul Vamal X Călători (nr.X/9.07.2008), și Direcția Regională Pentru Accize și Operațiuni Vamale X (nr. X/9.07 2008, X/15.07.2008 și X din 17.07.2008), decizii privind regularizarea situației privind

obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal, precum și deciziilor ANAF nr.X și X din 31.10.2008, considerai:d că nu datora sumele stabilite de organele vamale deoarece produsul importat nu putea fi încadrat, așa cum au reținut organele vamale la pozitia tarifară 3920.20, ci la poziția tarifară 4907.00.30, înscrisă pe declarațiile vamale de import.

Instanța a arătat că în nici un caz nu poate fi asimilat produsul importat de reclamantă cu bancnotele de hârtie!¹, că produsul finit nu se poate identifica în nici un caz cu materialele din care acesta este realizat, că în mod evident nu era necesară efectuarea unei expertize pe acest aspect deoarece colile importate erau, potrivit celor susținute chiar de reclamantă în acțiunea sa, "destinate exclusiv producției monetare".

S-a mai reținut că nu are nici o relevanță buna sau reaua credință a reclamantei, din moment ce actele normative aplicabile, în speță Decizia nr.X/2002 a D.G.V., erau în vigoare la momentul importului.

În considerentele hotărârii atacate s-a mai arătat că din actele aflate la dosarul cauzei rezultă fără nici un dubiu că reclamanta nu a importat bancnotele ca produs finit, pe facturile produselor importate (*commercial invoice*) se menționează în mod expres codul tarifar 3920.20 (ex. fila 110,125. 137.333), precum și mențiunea, în limba română, bancnote parțial imprimate.

Pentru aceste considerente instanța a coistatat că sunt legale și temeinice deciziile contestate și este neîntemeiata acțiunea reclamantei sub acest aspect al încadrării tarifare și al datorării diferentelor de taxe vamale și TVA.

S-a reținut că nici cu privire la calcularea și stabilirea majorărilor de întârziere pentru taxele vamale și TVA nu este întemeiată acțiunea, deoarece în mod corect organele fiscale au reținut incidența art. 119 alin.(1) și art.120 alin.(1) din O.G. nr.92/2003, iar potrivit art.223 alin.2 din Legea nr.86/2006 datoria vamală ia naștere la momentul acceptării declarației vamale.

Prin urmare s-a arătat că accesoriile se calculează de la momentul în care a luat naștere datoria vamală și nu de la iată emiterii deciziilor de regularizare.

Instanța a constatat ca fiind neîntemeiate și celelalte solicitări din acțiunea reclamantei și, în baza celor arătate și al textelor de lege invocate, a art.218 din O.G. nr.92/2003, art.1, 10 și 18 din Legea nr. 554/2004, a respins în rest acțiunea reclamantei, ca neîntemeiată.

2. Calea de atac exercitată.

Împotriva acestei hotărâri, X a formulat recurs, invocând motivul de recurs prevăzut la art.304 pct.9, cu trimitere și la dispozițiile art.304¹ din Codul de procedură civilă și a susținut, în esență, că hotărârea instanței de fond este lipsită de temei legal, pentru „următoarele argumente”:

- instanța de fond a respins în mod greșit cererea de efectuare a unei expertize de specialitate;

- instanța de fond a ignorat că recurenta, la întocmirea declarațiilor vamale, a fost de bună-credință, conformându-se Scrisorii nr.x din 9.03.2001;

- în ceea ce privește calcularea accesoriilor, instanța de fond a interpretat greșit dispozițiile art.223 alin.(2) raportate la art.LCO alin.(1) și (5) din Codul vamal, din care rezultă în mod evident că majorări de întârziere nu se pot calcula decât de la data emiterii deciziilor de regularizare a drepturilor vamale de import, constatate a nu fi fost plătite la momentul nașterii datoriei vamale, iar nu de la data efectuării importului.

Autoritatea Națională a Vămilelor și Atenția Națională de Administrare Fiscală au depus întâmpinare, respectiv, concluzii scrise, susținând, în esență, că soluția instanței de fond și deciziile atacate sunt legale și temeinice.

3. Soluția instanței de recurs.

Recursul este nefondat.

Așa cum s-a reținut și în expunerea rezumativă prezentată mai sus, recurenta-reclamantă a atacat în fața instanței de fond:

- Decizia nr.X din 31.10.2008 emisă de A.N.A.F., prin care contestația fiscală fusese respinsă pentru suma de X lei reprezentând diferențe taxe vamale și TVA, precum și pentru suma de X lei reprezentând accesorii aferente debitului, corespunzătoare unor X decizii de regularizare emise la data de 23.07.2008 pentru importuri efectuate în perioada 10.02.2004 - 25.01.2006, de către recurenta-reclamantă;

Decizia nr.X din 31.10.2008 emisă de A.N.A.F., prin care contestația fiscală fusese respinsă pentru suma de X lei reprezentând diferențe taxe vamale și TVA, precum și pentru suma de X lei reprezentând accesorii aferente debitului, corespunzătoare unor 9 decizii de regularizare emise la data de 17.07.2008 pentru importuri efectuate de recurenta-reclamantă în perioada 27.04.2004 - 8.12.2005.

În cauză, este necontestat că, la data efectuării importurilor și a completării declarațiilor vamale, produsele importate - bancnote semiimprimare sub forma colilor de polimer, au fost încadrate la poziția tarifară 4907.00.30 „Bancnote”, recurenta-reclamantă invocând că a avut în vedere Scrisoarea nr.X din 9.03.2001 a Ministerului Finanțelor Publice - Direcția Generală a Vămilelor.

Organele fiscale au invocat că recurenta-reclamantă era obligată ca, la data efectuării importurilor, să aibă în vedere și să se conformeze Deciziei nr.X/2002 emisă de Direcția Generală a Vămilelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr.835 din 20.11.2002, care a reglementat

aplicarea deciziilor Comitetului Sistemului armonizat referitoare la interpretarea Sistemului armonizat de denumire și codificare a mărfurilor.

Într-adevăr, potrivit pct.13 din Anexa nr.2 la Decizia nr.X/2002, produsul descris ca „pelicule din polipropilenă orientate bi-axial (BOPP) de tipul celor utilizate în fabricarea bancnotelor...” se încadrează în clasificarea sistemului armonizat, la poziția tarifară 3920.20, așa cum aceasta a fost stabilită de organele vamale, cu *ocazia* controlului efectuat, în deciziile de regularizare a obligațiilor vamale suplimentare.

Astfel fiind, recurenta-reclamantă nu poate invoca, cu temei legal, faptul că a fost de bună credință conformându-se scrisorii respective, în timp ce în Monitorul Oficial al României, Partea I fusese publicată la data de 20 noiembrie 2002 Decizia nr.1417/2002, prin care fusese precizată în mod expres noua clasificare tarifară, conformă Sistemului armonizat.

Pe de altă parte, rezultă că, în raport cu problema dedusă judecătii, interpretarea dispozițiilor relevante cu privire la încadrarea tarifară a unui produs importat, instanța de fond a respins în mod corect cererea de administrare a probei constând în efectuarea unei expertize judiciare.

În ceea ce privește criticile referitoare la date la care ar trebui să fie calculate accesoriile în cazul obligațiilor vamale stabilite în urma unor controale ulterioare, instanța de recurs retine că acestea sunt neîntemeiate, instanța de fond constatând în mod corect că dispozițiile legale relevante în această problemă sunt prevederile art.223 alin.(2) din Legea nr.86/2006 privind Codul vamal al României și ale art.119 alin., (1) și art.120 alin.(1) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Într-adevăr, potrivit art.223 alin.(2) din Legea nr.86/2006, datoria vamală la import ia naștere în momentul acceptării declarației vamale în *cauză*, iar potrivit art.119 alin.(1) din O.G. nr.92/2003, republicată, pentru neachitarea la termenul de scadentă de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează, după acest termen, majorări de întârziere, care, potrivit art.120 alin.(1) din aceeași ordonanță, se calculează pe fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadentă și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

Astfel fiind, rezultă că organele fiscale au calculat în mod legal accesoriile, nu de la data emiterii deciziilor de regularizare, ci de la data nașterii datoriei vamale la import, adică de la data acceptării declarației vamale, urmând ca și această critică să fie înlăturată.

În concluzie, având în vedere considerentele de mai sus, recursul formulat este nefondat și va fi respins ca atare, soluția contestației de fond fiind legală și temeinică.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII

6

DECIDE:

Respinge recursul declarat de X împotriva Sentinței civile nr..X. din 24 februarie 2010 a Curții de Apel .X. -Secția a VUI-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat. Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 3 februarie 2011.

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

X

X

X

I.Rîci



MAGISTRAT ASISTENT,

X

Red.Em.A.
Tehnored.T.E.
4 ex.